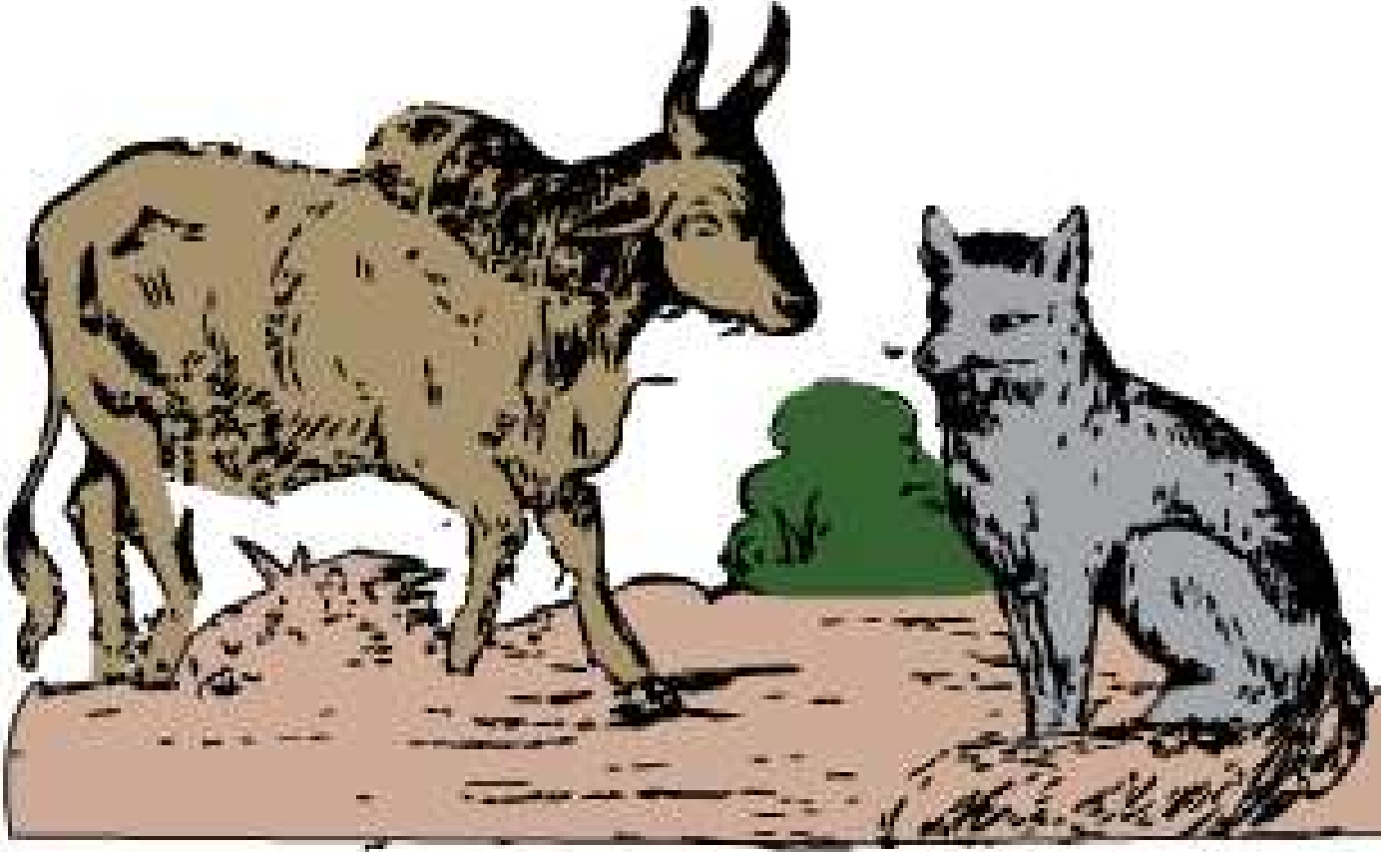


எதைத்தான் அனுபவிக்க முடிகிறது?’ என்று நரி கேட்டது.

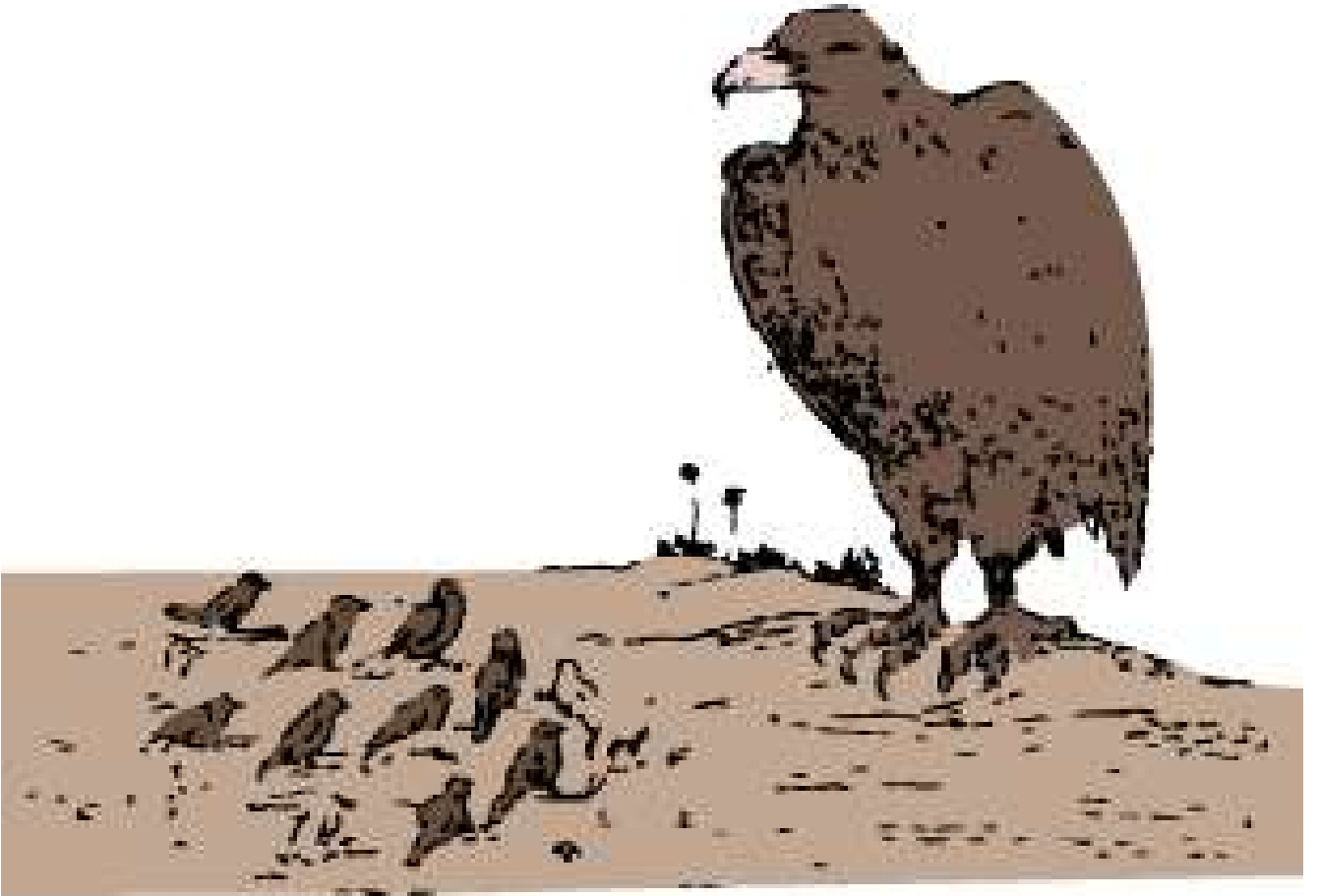


‘நரியப்பா, மனத்தில் வஞ்சகம் இல்லாமல், மன்னன் மனமறிந்து நடந்து கொண்டால் துன்பமுண்டோ? எவ்வளவு கோபக்காரராக இருந்தாலும் நம்மிடம் அன்பாய் இருப்பார்களே! தங்கள் சுற்றத்தாரைப்போல நம்மையும் கருதி உயர்வு தருவார்களே!’ என்று எருது கூறியது.

‘காளையரசே, செல்வத்தையடைந்து அதனால் கிடைக்கும் இன்பத்தை அடையாதவர்கள் இல்லை. பெண்களின் இன்பத்தையடைந்து அதனால் தங்கள் பலம் இழக்காமல் வாழ்ந்தவர்கள் இல்லை. கொடிய சாவுக்குத் தப்பி வாழ்ந்தவர்களும் இல்லை. அதுபோல் அரசர்கள் மனம் விரும்பும்படி நடக்கக் கூடியவர்களும் இந்த உலகத்தில் இல்லை’.

ஆண் சிட்டுக்குருவி வீராப்புப் பேசியது.

‘என்ன புத்தியோடு இப்படிப் பேசுகிறாய்? வாயடக்கமில்லாத ஆமை இறந்த கதை உனக்குத் தெரியாதா? அந்த ஆமையின் கதையும் முன்று மீன்களுடைய கதையும் தெரிந்தால் நீ இப்படிப் பேச மாட்டாய்!’ என்று பெண் சிட்டுக் கூறி அந்தக் கதைகளையும் விளக்கமாகச் சொல்லியது.



‘அது கிடக்கட்டும், நமக்குள்ள இடம் இதுதான்! இங்கேதானே நீ உன் முட்டைகளையிடு’ என்று கட்டாயமாகக் கூறியது ஆண் சிட்டு.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கடலரசன் ‘ஓகோ! இவற்றின் சமர்த்தைப் பார்க்கலாம்!’ என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக்கொண்டது.

பேசிச் சென்றபடி மறுநாள் வலைஞர்கள் மீன் பிடிக்க வந்தார்கள். எல்லா மீன்களையும் வலை வீசிப் பிடித்தார்கள். அப்போது வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட வருங்கால்காப்போன் செத்த மீன் போல், விரைத்துக் கிடந்தது. அதைக் கண்டு ஒரு செம்படவன் கரையில் தூக்கி எறிந்தான். அது யாரும் காணாமல் தண்ணீருக்குள் புகுந்து மறைந்து கொண்டது. வந்தபின் காப்போனும், மற்ற மீன்களும் வழி தெரியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டு செம்படவர்கள் கையிலே சிக்கி மடிந்துபோயின.



முன்னாலேயே எதையும் நினைத்துப் பார்த்து முடிவு செய்பவன் உறுதியாகப் பிழைத்துக்கொள்வான். அவ்வப்போது சிந்தித்து வேலை செய்யும் அறிவுடையவனும் எப்படியாவது பிழைத்துக்கொள்வான். எதையும் எப்போதும் சிந்திக்காதவன் பிழைக்கவே மாட்டான்.



‘இந்த அதிசயம் எங்கே நிகழ்ந்தது!’ என்று வழக்காளர் விசாரித்தார்.

உடனே அவன் முன் நடந்தவைகளைக் கூறினான்.

‘அப்படியானால், நீ செய்தது சரிதான்!’ என்று சொல்லிவிட்டு, வழக்காளர் அந்த வணிகனுடைய நண்பனைப் பார்த்து, ‘ஆயிரம் துலாம் இரும்பையும் நீ திருப்பிக் கொடுத்தால், அவன் உன் பிள்ளையைத் திருப்பிக் கொடுப்பான்’ என்று தீர்ப்பளித்தார்.

‘சரி’ யென்று ஒப்புக்கொண்டு இருவரும் திரும்பினார்கள்.

வந்து, 'பெரியவரே, செத்துப்போன கன்றுக்குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு போகிறீர்களே. உங்கள் குலத்துக்கும் தகுதிக்கும் பொருத்தமாயிருக்கிறதா?' என்று கேட்டான்.

'ஆட்டைப் பார்த்துக் கன்றுக் குட்டி என்கிறாயே, உன் கண் என்ன குருடா?' என்று கோபத்துடன் கேட்டுவிட்டு மேல் நடந்தான் வேதியன்.



சிறிது தூரம் சென்றதும் முன்றாவது வஞ்சகன் குறுக்கில் வந்தான். 'இது என்ன நீசத்தனம்? சண்டாளன் கூட இப்படிச் செய்யமாட்டானே?